

— Ха, така! — каза водачътъ и подаде на войника окървавеното копие. — Азъ зная, че ти си послушенъ.

Но той много прѣбърза съ похвалитѣ си. Голиятъ си повдигна крака само да прѣкрачи по-внимателно главата на прѣстѣпника.

III

Народътъ на площада почна да се вълнува и да се плаши отъ гнѣва на великия князь, понеже всички вече видѣха, че Голиятъ е непобѣдимъ. Изведнажъ слонътъ съ радостенъ ревъ се спусна на прѣдъ и веднага се намѣри прѣдъ своя старъ другаръ — матроса Гаспаръ, който бѣше дошелъ отъ кораба, да се поразходи и разгледа града и неговитѣ жители.

— Какво ти е, бѣдний приятель? — почна да гали Гаспаръ слона. — Какво искатъ отъ тебе тѣзи езичници?

Тогасъ Голиятъ кротичко и жално взе съ хобота си ржката на матроза и, като я допре до окървавенитѣ си уши, тихичко заплака.

— Защо сж измжчили така моя бѣденъ другаръ? — попита Гаспаръ единъ туземець. — Защо сж го турили при този човѣкъ, който лежи тамъ на земята?

— Нима не видишъ, — отговориха му, — той не иска да смаже главата на този прѣстѣпникъ, както заповѣдва великиятъ Алкасаръ.

— Голиятъ никога нѣма да направи това! — извика сърдито Гаспаръ. Той се е възпитавалъ между християни!

Въ това врѣме единъ отъ приближенитѣ на великия князь дойде при матроза и му каза:

— Чуждеземецо, нашиятъ повелитель те пита можешъ ли ти да укротишъ този слонъ и да го